

'כאילו יש מקום' / תערוכה קבוצתית

עפרה צימבליסטה + יונה וולך, אמיל אברהם, יובל אצילי, מורן קליגר, ענבל הופמן, שולמית עציון
אוצר: ניר הרמט

כל המקום כשכל המקום היה ליחיד* / יונה וולך

כאילו יש מקום
אחד ולו אדניות ועציצי
השיגעון פורחים בנועם
הביטחון המדומה בעולם והתודעה ננעלת עליו
עוד מעט
פרחי דמיון
תקטפי
וצנצנת
לא נראית
כבר לא
תהיה
נחוצה.
העולם סבוך מאוד
ואנחנו איננו יודעים לחיות כלל.
להרוג יודעים אנחנו. לקנא,
לשנוא. אמון הרגש כה נדיר
הוא. אני מאמינה שלא
היית מקנאה לי אותו
לילה, בו הייתי יפה ממך.
נתתי לך להיות יפה
ממני. התחרות הזאת
אינני עומדת בה כלל.
משתחררים לאט בקצב הדור
מן השנאה, אני רוצה ממש
להכירך. המחסור שלך חששתי
יצמית את לבי. הכל התפורר
ורק אחרי שנים חשבתי, שאלו היו מחשבותיך
שעברו אלי, "הכל מתפורר" אמרת לי למחרת.
סדקים יש בקירות מחומר לא
נראה שהסמים מחזקים אותם
בצבעים כישופיים. הכל מתפורר.
בכית. שובי אלי אני רוצה את
הילדה שלי בחזרה,
ואני הפרחתי גרניום בחלונות
וחשבתי שאיני רוצה להיות משוגעת
והתחלתי להבין.

© כל הזכויות שמורות למחברים ולאקו"ם / עבודתן של עפרה צימבליסטה ויונה וולך באדיבות אוסף בנו כלב